

ZÁPADOČESKÁ UNIVERZITA V PLZNI
Fakulta právnická
Katedra správního práva

Posudek oponenta diplomové práce

Název práce: Řízení o přestupcích ve světle soudní judikatury
Diplomant/ka: Ladislav M a l e č e k
Autor posudku: JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D.

---

1. Zadání a cíl práce:

Ve své diplomové práci se její autor podle svých slov na základě vlastních zkušeností a praxe s činností v oblasti správního řízení o přestupcích bude v rámci obsahu této práce věnovat práci s judikaturou ve vztahu k řízení o přestupcích a jejich specifiku.

2. Obsahové zpracování práce (včetně systematického uspořádání, proporcionality a práce s právní úpravou, odbornou literaturou a judikaturou):

Cestu ke zpracování zvoleného tématu si diplomant otevřel kapitolou nazvanou Úvodní vymezení [14 s.]. Zabývá se tu vztahem správního řádu a zákona o přestupcích. Mám za to, že bez podrobnější argumentace není možné akceptovat názor, že *nelze konstatovat, že by tento vztah byl zvolen vhodně* [ke str. 4]. Dále zde autor pojednává o zásadách vymezených správním řádem a zásadách specifických pro řízení o přestupcích. Oceňuji pokus o samostatnou prezentaci těchto základních zásad. U zásad vymezených správním řádem by mi ovšem vadila paušální subsumpce provedení nadbytečných důkazů pod nesprávný úřední postup (před provedením určitého důkazu nemusím – obecně vzato – mít jednoznačnou představu o jeho relevanci pro skutkový stav věci) [str. 8], u zásad specifických pro řízení o přestupcích asi všem vadí diplomanta nehodná záměna zásady *non bis in idem* za zásadu *in dubio pro reo* [str. 12].

Obvyklá pozornost je věnována standardnímu řízení o přestupcích [26 1/2 s.]. Rovněž zde je třeba vyzdvihnout samostatnost přístupu a znalost problematiky. Z práce je znát, jak se ovšem u tohoto tématu předpokládá, zápal pro věc a přehled o judikatuře. V této části práce je řada dobře zpracovaných institutů, u jiných relevantních institutů bych předpokládal ještě širší i hlubší exploataci závěrů soudní praxe (na myslí mám např. ústní jednání a rozhodnutí o přestupku). Na str. 34 se už šlo vyhnout zákonu o péči o zdraví lidu jako platnému a účinnému právnímu předpisu.

Zcela mimořádná pozornost je soustředěna na zkrácená přestupková řízení [23 1/4 s.]. A z toho je nejvíce prostoru poskytnuto otázkám přezkoumání pokuty uložené v blokovém řízení. S autorem tu souhlasím. Názor, že žaloba proti rozhodnutí [o odvolání proti rozhodnutí] o zamítnutí žádosti o obnovu řízení ve věci pokuty uložené v blokovém řízení (žalobce tvrdil, že blok na pokutu na místě nezaplacenou nepodepsal), může být ve správním soudnictví přípustná, jsem ostatně vyslovil např. již v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 3. 8. 2012, čj. 17A 46/2010-46. Pokud jde o pojmosloví, bylo by na místě ještě citlivě diferencovat mezi „opravným prostředkem“ a „dozorčím prostředkem“.

Očekávání mohla vzbudit kapitola nazvaná Role a účel judikatury soudu na činnost veřejné správy [6 s.]. S tím, co je v této kapitole uvedeno, je – až na výjimky – možno souhlasit; že by se však diplomant s tématem kapitoly vyrovnal, to si rozhodně nemyslím.

Z autorova zpracování zvoleného tématu vyplynuly zajímavé návrhy *de lege ferenda* [4 1/2 s.] (viz níže).

3. Formální úroveň práce (včetně práce s citacemi a poznámkovým aparátem):

Formální stránka práce má úroveň u diplomových prací obvyklou. Autorský styl by však by třeba vést k živosti a eleganci.

Práce s citacemi a poznámkovým aparátem sama o sobě koresponduje s požadavky kladenými na tento druh kvalifikačních prací. Standardu se ovšem vymykají některé zbytečné nedostatky: bibliografické citace jsou dosti nespolehlivé [nesprávnosti jsou u označení autorů pražské učebnice správního práve i beckovských komentářů ke správnímu řádu a zákonu o přestupcích, V. Vopálka needitoval a M. Chromá nepřekládala vše, co je jim připisováno, Nakladatelství C. H. Beck je spojováno s kdečím atd.], soudní judikatura není citována jednotně (a úplně), v případech uvedených na str. 4 a 71 nehovoří Dušan Hendrych, nýbrž ten z autorského kolektivu, který příslušnou část učebnice zpracoval, údaj „97 s.“ (nebo „97 str.“) znamená, že určitá práce má 97 stran, kdežto to, že se určitá informace vyskytuje na straně 97, se vyjadřuje údajem „s. 97“ (nebo „str. 97“), apod.

Moji pozornost připoutaly i výrazy z latiny. V onom jazyce existuje mj. skloňování. Při spojování českého výrazu s latinským se tam, kde jde o spojení prvního pádu s druhým, klade latinský výraz do druhého pádu (genitivu). Říkáme tedy **zákaz reformationis in peius** nebo počestěle zákaz reformace in peius, ne však zákaz reformatio in peius (tu je slovo reformatio v kontextově nesprávném prvním pádě) [ke str. 16] a **překážka rei iudicatae** nebo *res iudicata*, ne však rei iudicata (zde se jedná o kontextově absurdní spojení substantiva res v nepřímém pádě s adjektivem iudicata v prvním pádě) [ke str. 46]. I když se – žel – s takovými a jinými nesprávnostmi setkáváme díky povážlivému úpadku klasického vzdělání poměrně často, na akademické půdě ani v právní praxi bychom je neměli bez dalšího tolerovat.

Pravopis je – až na interpunkci – vcelku zvládnut.

4. Celkové hodnocení práce (včetně naplnění zadání a cíle práce):

Na tomto místě je nutno říci, že se diplomant se znalostí, odpovědně a poctivě koncentroval na ta ustanovení týkající se řízení o přestupcích, která v praxi přinášejí výkladové problémy a k nimž se správní soudy podstatněji vyjádřily. Na řečeném nic nemění ani to, že jiný autor by možná za to, nač se má soustředit, pokládal ještě něco dalšího nebo něco zpracované by ponechal stranou. Tohoto rizika si ostatně je každý poučený zpracovatel dílčí části soudní judikatury – a Ladislav Maleček mezi ně patří – vědom.

Před závěrem práce byly, jak již uvedeno výše, předloženy návrhy *de lege ferenda*. Spočívají v prodloužení lhůty, v níž lze přestupek projednat (§ 20 odst. 1 zákona o přestupcích), v zavedení centrální evidence přestupků, v možnosti soudního přezkumu

rozhodnutí vydaných v blokovém řízení a ve vzdělávání úředníků v oblasti správního trestání. Návrhy jsou logicky precizovány a solidně vyargumentovány. Lze jim jen přitakat. Prodloužení prekluzivní lhůty je letitým evergreenem, centrální registr přestupků prý stále naráží na finance. Takže vlastně jen u soudního přezkumu pokut uložených v blokovém řízení se učinil určitý pokrok díky v mezidobí vydanému usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, čj. 1 As 21/2010-65. To však nikterak nesnižuje hodnotu diplomantem předložených návrhů *de lege ferenda*.

Lze tedy shrnout, že diplomant avizovaný cíl a záměr své diplomové práce splnil.

5. Doporučení práce k obhajobě (zda se práce doporučuje či nedoporučuje k obhajobě):

Vzhledem k výše uvedenému doporučuji předloženou diplomovou práci k obhajobě.

6. Otázky a připomínky doporučené k rozpravě při obhajobě:

Ve své práci diplomant věnoval značnou pozornost možnostem přezkumu pokuty uložené v blokovém řízení. V této souvislosti by se tedy v rámci obhajoby mohl vyjádřit k mezitím vydanému usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, čj. 1 As 21/2010-65, a – kvůli dalším aspektům sporované věci – i k příloženému anonymizovanému usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 9. 2012, čj. 17A 35/2012-14 (proti tomuto usnesení podal žalobce kasační stížnost; z dostupných údajů nevyplývá, že by Nejvyšší správní soud, u něhož je tato kasační stížnost vedena pod sp. zn. 6 As 78/2012, o ní již rozhodl).

V Plzni dne 14. 5. 2013

Podpis autora posudku

Příloha: anonymizované usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 9. 2012, čj. 17A 35/2012-14